

[N. Chr. Christensen.]

ling, ministeren gav. Det var tydeligt at mærke, at det var en sag, der skulle forsvares, men — undskyld, jeg siger det — hverken forstanden eller hjertet var med i forsvaret, og den højtærede minister har dog ved tidligere lejligheder vist, at han både har hjerte og forstand. Det mærkedes imidlertid tydeligt, selv om den tidligere ordfører prøvede på at bestride det, at Dansk Arbejdsmands Forbund havde haft en finger med i spillet, da den højtærede statsminister i sin programtale her i det høje ting bl. a. sagde, at der må foretages en omlægning af vejtilskuddene, så der både spares penge og sikres større lokal beskæftigelse.

Dengang var der måske ikke så mange, der hæftede sig ved det; nu kan vi se, hvad det betyder. I praksis betyder det, at vejtilskuddene, altså de, der bl. a. skal anvendes til arbejdet med at istandsætte veje, er blevet nedskåret med 10 mill. kr., og håndkraftbestemmelsen betyder, selv om den måske får flere folk i arbejde, at der bliver færre vejstrækninger at behandle. Dette vil igen sige, at det beskæftigelsesmæssige som social foranstaltning er trængt i forgrunden, og at sikringen af vejnetsudvidelsen, som motormillionerne udtrykkelig er bestemt for, er trængt i baggrunden. Det er at skrue udviklingen tilbage. Det offentlige kan ikke løse beskæftigelsesproblemet; det kan kun produktionen, der er afhængig af den politik, der føres her i landet. Og når produktiviteten nu også tages ud af vejarbejderne, som skal gøres til rene sociale foranstaltninger, ved at ministeren beordrer udviklingen tilbage, så er vi ikke langt fra parodien.

Jeg anbefaler den højtærede minister at læse sit partiorgan Demokraten i Århus, der i en artikel gør opmærksom på, at det, som ministeren nu har sat i gang, ikke kan fremme produktionen her i landet; det tager tværtimod selve produktiviteten ud af hele dette vældige område.

Taletiden er jo ikke til at behandle et dybtgående sagligt materiale, selv om det

havde foreligget, men dette materiale foreligger ikke. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen efterlyste nogle oplysninger om, hvorledes fordelingen var sket. Jeg vil gerne stille mig bag ved denne efterlysning, og jeg vil gerne understrege, at de oplysninger, vi har om arbejder, der har været omtalt i pressen, ikke bekræfter den højtærede ministers fremstilling.

Den tidligere omtalte vejsag på Bornholm blev rejst allerede sidste sommer, da man søgte om vejtilskud. Først i juli i år fik man bevillingen igennem, nemlig 85 pct. af 1¼ mill. kr., behæftet med den omtalte håndlæsningsklausul. Denne fordyrer arbejdet med op imod 200 000 kr., og der er altså ikke, som den højtærede minister har nævnt, tale om at lægge 5-6 pct., men 15-16 pct. på. Der er videre tale om, at 20 mennesker mere kan komme i arbejde, men sagen er i den grad forsinket gennem ministeriet, at arbejdet et år efter, at man har søgt om tilskud, endnu ikke er sat i gang. Der blev søgt om denne bevilling allerede sidste år, men arbejdet er endnu ikke kommet i gang, og jeg tvivler meget om, at det kommer i gang i år, fordi ministeren her lægger det kommunale selvstyre hindringer i vejen.

Jeg vil også minde det ærede medlem, der var så glad over, at ministeren havde sat mennesket i forgrunden, om, at med den slags — undskyld, jeg siger det — fraser løser man ikke beskæftigelsesproblemerne. Der er blandt arbejderne nogle, der ønsker at beskæftiges ved disse maskiner, som er deres hjælpere. Det er jo kendt, at arbejderne ved et stort kloakeringsarbejdeovre i Vestjylland ansøgte om at få lov til at betale for, at maskinerne blev bragt i anvendelse. De ville personligt entrere med entreprenøren, men det måtte de ikke. Disse arbejdere forstod, at maskinerne var deres venner, deres hjælpere. De havde ikke noget ønske om, at disse dyrt anskaffede maskiner nu skulle sendes på lossepladsen. Jeg synes, det er ganske uforståeligt, at en minister, der har været her i det høje ting for at anmode om over 150 mill. kr., for at vi kan